

HÍVOM A CSALÁDOKAT

Májusi levél

Kedves családjaink!

Kedves házas- és családcsoportok a plébániákon, egyesületekben, mozgalmakban és mindenütt!

Május a szerelem, a természet újjáéledésének hónapja. A keresztény ember szerelmét nem tekinti önző szükségletei és vágyai eszközének, hanem szerelmes szeretetével újra meg újra felfedezi a másik gazdagságát, személyének teljességét az adás és elfogadás kölcsönös örömeiben. Fedezzük fel a családunkat megalapozó szerelem szépségét, éljük meg újra és újra az igazi szerelmet mindenben a másik javát keresve.

Májusban megújul a természet. Újra kihajt, ami az ősszel elsárgult, s télen tetszhalott volt, feléled az is, ami tavaly még pusztaságnak látszott. A tavaszi zsongásban az ember is megújulni vágyik. Érzelmek is újra élednek. A boldog házasságot *a szép és tiszta szerelem* alapozza meg, s a boldog, kiegyensúlyozott családi élet egyik legfőbb erőforrása a tartós szerelem. A szerelem nem csak a fiatalság kiváltsága, hanem a felnőtt és idős házasságnak is éltető eleme. Úgy gondolom, sok meglett ember, sőt özvegy vallja a Szentírás szavával: „...erős a szerelem, mint a halál. ... Szikrája tüzes, izzó szikra! Tengernyi víz sem tudja eloltani a szerelmet, folyamok sem tudják elsodorni.” (ÉÉ 8, 6-7.)

A legtöbb európai nyelvben nincs külön szó a szerelemre, ezzel szemben szép magyar nyelvünkben már a XII. században megjelent a „szerelem”, a „szerelmes” szó. Míg a szeretet nem csak személyre, hanem dologra is irányulhat, addig a szerelem mindig személyre irányul. A szerető szerelmes nem csak eszével szeret, nem csak jót akar valakinek, hanem testestül-lelkestül az övé akar lenni, és a másikat mindenestül magába akarja fogadni anélkül, hogy birtokolni akarná, vagy uralkodni akarna fölötte. Szerelmét társként szereti, a Teremtő szándéka szerint: „Nem jó, hogy az ember egyedül van: alkossunk hozzá illő segítőt is!” (Ter 2, 18)

A szerelem Isten ajándéka, amely által szüntelenül megvalósul és elmélyül a férfi és nő egysége, és a házaspár Isten teremtő társává válik. „Az embert kivéve egyetlen élőlény sem teremtett "Isten képére és hasonlatosságára". Az emberi anyaság és atyaság -- jóllehet biológiailag hasonló más élőlényekéhez -- lényegileg és kizárólagosan hordozza az isten hasonlóságot, s erre alapul a család, az emberi élet közössége, a szeretetben egyesült személyek közössége.” (II. János Pál levele a családokhoz 6.)

Bár a köznyelv gyakran beszél az állatok szerelmi életéről, jól tudjuk, hogy ez nem jelent többet, mint a fajfenntartásra irányuló ösztön kielégítését. Az emberi szerelem mindig a szeretet és a szerelem kölcsönösségében bontakozik ki, mert személyre irányul. Épp ezért a csupán ösztönök hajtotta, szeretet nélküli szerelem nem emberi, nem is méltó az emberhez. A szerelem és a szeretet kölcsönösen erősítik egymást. Azokban a házasságokban, amelyekben a szerelem és a szeretet együtt növekszik, zsörtölődés helyett béke és harmónia uralkodik, a gyerekek és unokák derűs légkörben nevelkednek. A feleség odaadó szerelme betölti melegséggel a házat, a szerelmes férj pedig „szilárd, mint a gyémánt és gyöngéd, mint egy anya” (Prohászka). „Isten az embert «kezdettől» fogva férfinak és nőnek teremtette...ebből ered az egyes egyedek «férfiassága» és

«nőiessége», s e kettőségen alapszik, hogy a személyek egymást kölcsönösen kiegészítve érik el sajátos gazdagságukat.” (II. János Pál levele a családokhoz 6.)

A „szerelem vak”, a „szerelmes rózsaszínben látja a világot”, szokták mondani. Pedig a *szeretettel párosult szerelem látóvá tesz*, felfedeztetni a másikat, meglátatja minden szépségét, de hiányosságát is. Ehhez azonban tiszta szívre van szükség. „A szív tisztasága a látás előfeltétele. Már most lehetővé teszi, hogy Isten szerint lássunk, a másikat úgy fogadjuk, mint «felebarátot»; lehetővé teszi, hogy az emberi testet, a sajátunkat éppúgy, mint a felebarátunkét, a Szentlélek templomának és az isteni szépség egy megnyilvánulásának lássuk.” (KEK 2519)

Igen gyakran találkozunk elhidegült házasságokkal. Ennek egyik oka lehet a nem kellő megalapozottság: a szerelmi vonzalomhoz nem társult kellő mértékben a szeretet. A másik oka pedig az lehet, hogy a házasság során elhanyagolták vagy a szerelmet, vagy a szeretetet, vagy pedig mindkettőt. Sokaknál akkor akad el a szerelem, ha a házasság már családdá vált, s a házasság kezdene csak a családjáért élni, eközben megfelelnek kölcsönös kapcsolatuk ápolásáról. Nagyon fontos, hogy a házasság a mindennapok forgatagában mindig tudjanak *időt ajándékozni egymásnak*. Fordítsanak nagy gondot a *kommunikáció* különböző formáira, és eleven legyen bennük a vágy egymás elfogadására. Rombolja a szerelmet, ha a házasság a munkájukra, a család okozta elfoglaltságra hivatkozva visszautasítja a másikat. Ha pedig olykor rajtakapjuk magunkat, hogy jobban látjuk társunk hiányosságait, mint gazdagságát, vegyük ezt figyelmeztetésnek: kezdetben nem így volt; kezdetben mindenestül befogadtuk!

Megújítja a szerelmet a kölcsönös megbocsátás, ha őszintén törekszünk a megelőző szeretetre. Szent Pál szavával: Versengjétek a szeretetben! Ne feledjétek, *Isten a szeretet*. Így szerelmünk megújulását segíti elő, ha Isten iránti szeretetünk is megújul. Miért is ne szeretnénk azt, akitől a szerelmet és szerelmesünket kaptuk ajándékul?

Tartsuk ébren szerelmünket

- Az egyéni, a házasság és a családi imádsággal;
- Annak szem előtt tartásával, hogy a házasság családunk alapja;
- Az egymásnak szentelt idővel;
- Annak tudatosításával, hogy a személy mindig fontosabb, mint a dolgok, az élet mindig fontosabb, mint az életmód.

Szerelmetek története szép. Idézzétek fel annak emlékeztető pillanatait magatok között. Közösségekben is örömteli alkalom lehetne feleleveníteni találkozásokat és szerelmetek kibontakozásának történetét, elbeszélni jegyességeket, vagy házasságkötéseket élményeit. Beszélgetsetek a családban, csoportotokban arról, hogy mi segíti elő, és mi akadályozza napjainkban a szép szerelmek kialakulását. Milyen veszélyek leselkednek a szerelemre fogyasztói világunkban, s hogyan lehet megőrizni tisztaságát? Idézzétek fel olyan epizódokat, amelyek megújították szerelmeteket, amelyek válságokon segítettek át! Hogyan segíthetjük a következő nemzedéket a szeretettel párosult, önzetlen, felelősségteljes szerelemhez, az önátadáshoz?

Beszélgetsetek, gondolkozzatok, és legyetek Isten szeretetének jelévé a mai világban!

Bíró László
a MKPK családreferens püspöke,
a Magyar Katolikus Családegylet elnöke